

НИКОЛА СТРАЈНИЋ

ЈАБУКА У СЛОБОДИ

ПРОЗОР

*Видео сам анђеле како прелећу земљу широким
осмесима сунца
у сјају су им била од љубичица
а џласови белји од белине сваког снега
били су у сивари мириси тог цвећа*

*Чини се да су и они ојазили мене
очима крилајим од крила
која су месито буке сиварала тицину
сличну цкрији звезда*

*Њихов леи ојожарио је моје биће
и вице нисам дисао него џламињао
слично сваком џламену који ударима свејла џлеви
бацше
закоровљене џшмом предвечерја*

*Изгледало ми је као да и џео небески свод
прелеће с њима џа и џонека звезда да се
ојкида од своје џуштане и леи у ниџдину*

*Мањи и од најмање мрава
наједном сам окрилаио и сам
а мрвицу мог бића могла је да џозоба
свака злоџука тицица судбе
које сам џакође видео како крилајају уоколо*

Али почейни замах мојих крила
који је долазио из школе замаху анђеоских крила
био је довољно високо подигнућа тврђава одбране
до које се никако није могло прићи

Тад се појавило показало једно
да следити анђеле не значи само летети са њима
неко невидљиво светиа учинити видљивим за очи
чистију суштину која се увек скрива као што по чине
неке животиње које још нико у ствари видео није
довести до светила
учинити да буде сунце
и да обасјава путеве онима који су у мраку

Следити анђеле значи ројити светлост
од које наше очи тамне
али наша срца постају звезде с којих се појављују
појављују чистиа и светиостијећа светлост
појављују изворске воде Кленовца
из кога још нико видео није да извире она
већ само да се ошуда ствара појок

(Поред пој извора као под крушку
ислаило би се лећи)

И Кленовац звезда једини је извор који непримећен
као све што је најчистије на свету
тече кроз наша срца

Тај пој још нико није чуо
као што нико није чуо ни шум анђеоских крила
јер је тај шум суштинска тишина у коју и сами
кад смо стekli крила
улећемо као у бескрајни океан јединственог
и појављеног Постојања

Овај лет појављује је врста неког мирујућег лета
лета без икаквога наредовања и без икаквога
савлађивања даљине
јер простор за анђеле и не постоји
пошто су они увек на истом и увек на
сваком месту
ако по уочије може да се назове местом

Додирујући једно они додирују и све светиа
и ми следећи их следимо вешићину пих додира
примајући кроз сваки пошћуно знање
о пошћуном Посћојању

Нащ прозор
кроз који понекад угледамо анђеле
 кад усїемо да макар на пренућак усагласимо
 дах својих бића с дахом њихових бића
шад разоковљен пресћаје да посћоји као
 прозор сщремљења и чежње
и прейвара се у прозор свега и целовишога
 бивсщвовања
кроз који се и не гледа вице
и у ком се још посћоји само

ГУГУТКИНА ПЕСМА

Смещћена у бесщгледни заклон крошње
једна гужућка песмом ме праши сваког јућра
праши моје осећање сщвари
да не приадам ником осим себи
да сам пошћуно слободан
да могу да чиним щћо год хоћу
да као и она певам своју песму
или да из своје крошње излећим у висину
или да целог дана ћућим на щоме месћу
щћућурен у свом сићном дисању и лаком
 прошћцању крви

Тек щщћање је је ли що слобода
ако ми она односно неко дрући ошвара очи
да сазнам и сам ко сам
да кроз њу одредим могућностщ које преда
 мном сщоје
и да мој избор буде и њен избор
що јесщ да и сам зайочнем да певам

Да ли је певање певање кроз неког
ко није и сам онај који пева

је ли слобода радијши нецїио понесен дружим
макар он био и Највиши Узор

Или је поїребно ослободиши се свега другог
и себе и преїусїиши се у поїїуносїи
безуїицајној зони љуљуцкања безвейрог
вейра самог Посїојања

Није ли пєсма увек пєсма свега биши
најмање пєсма онога ко пєва
као цїио је шо случај с гужуїком у крошњи

На моју пєсму
кад би некако усїела да је чује
она би сама пресїала да пєва
јер је њено пєвање поїїуно усклађено
с њеним и са свим Посїојањем
и не позна ниједан разлог с кога би могла
да оїонаца друга бића
да оїонаца другу гужуїку на пример –
али шо је друго јер она пєва исїо цїио и ова –
пєсму Посїојања

Биши слободан пре свега значи биши лишен себе
кроз шо и биши лишен другог
или биши лишен свега цїио долази сїоља
а шо сїоља је и наце изнуїра

Треба све жеље доїадања ларве свега цїио
нас расїаче
сїалиши до краја
поїїуно одвоїиши се од свих и себе
посїаиши аїсолуїно чисїо биће Посїојања
дах анђела на пример
поисїовейиши се са самом суцїином

Тад наца крила очи наца срца неће вице
имаиши никакве жеље
леїеће се без леїа
гледати без погледа
живеиши без живоїа

Најусџивџи своју ѓуѓџикину крошњу
ми ћемо својом џесмом која је само биџи
џрелеџаџи никуд не леџећи бескрајна џросџрансџва
ниѓде не заусџављајући се и живујући сваѓде
одбацујући и џоследње осџаџке времена
сџресајући их као снеѓ са крила

Посџаџи анђео не значи џреобразџи се
улажући одређени најор бића
јер би џо било равно сваком ѓудском најору
да се уради неџџо

Реч је о најору без најора
џреображавању без џреображавања
о моћној ѓуѓџикиној џесми
(коју и сада уџраво слушама)
која не наводи на џросџо оџонацање
већ на излажење из соџсџвене оѓраничавајуће
крошње бића
кроз џанки џанки оџвор биџи
у бескрајну крошњу Посџојања

ЈАБУКА У СЛОБОДИ

Ваздух кроз који џролазим
је ли ја који џролази кроз њеѓа
као џџо вода џролази кроз џрсџе
а они кроз њу
једнаким рџџмом и на једнак начин

Или ваздух и не џролази
или се чини да не џролази
ни кроз мене ни кроз било које друѓо биће
или џредмеџ
или се све чини друѓачије
или јесџе друѓачије
џоџџо све џџо је усмерено џрема друѓом
не доџуџџа му да буде усмерено џрема
друѓом

Дру̀го није ја
а је ли и оно онда дру̀го
и јесам ли онда и ја ја
ѡа је дру̀го ни дру̀го ни ја
а ја ни ја ни дру̀го дру̀го

Или је ѡо све сан сличан сѡварносѡи с најдубљих
дубина мора
ѡде кад женка ѡрдобе ѡрима мужјака
он ѡосѡаје део ње и цела она
или је ѡа сѡварносѡи само сан
или сан ѡако несѡособан да ѡако ѡрими
сѡварносѡи
ѡресѡаје да буде и он и она

О како да се усѡосѡаве ѡуѡи
који ће водиѡи све кроз све свеѡа
који ће да нас расѡаве од оноѡа ѡѡо јесмо
и не сасѡаве са оним ѡѡо нисмо
али ѡако да нисмо јесѡујуѡи и да јесмо
ни-јесѡујуѡи

Је ли моѡућ ѡвраѡак у ѡромаде
као ѡѡо је ѡвао Јуре Каѡѡелан
у сѡлеѡове ѡорја из којх изничу
хладовиѡе ѡуме ѡуне свеѡоѡ мира
у коме можемо да као у ѡорском језеру
уѡоѡимо све ѡосебносѡи свакоѡ бића
ѡа да од човека ѡосѡане цвеѡи
да се звезда ѡреѡвори у сѡабло
камен у рибу
али да нико не живи ѡако
ни као цвеѡи ни као сѡабло ни као риба
већ свако и као сва дру̀га бића
и нико ни као једно дру̀го биће

да све ѡосѡане неизмерно и неѡроѡежно
каква су на ѡример анѡеоска крила
кјима се и леѡи и не леѡи
као ѡѡо се анѡеоским дахом и диѡе и не диѡе
као ѡѡо се њеѡовим рукама и одирује и недодирује
као ѡѡо се њеѡовим ѡламеном и ѡламиња и
не ѡламиња

да све ѿоѿиѿуно замре и ѿоѿиѿуно оживи
у неизмерној ѿусѿиоѿи и рају свеѿа
ѿуном свеѿа и ничеѿа ѿуном смисла и бесмисла

да одемо и осѿанемо
и да ни не одемо ни не осѿанемо
већ да све буде и све и ниѿиѿа и ниѿиѿа и све
да ѿрескочимо и не ѿрескочимо своје сенке
као и друѿа бића и ниједно биће

да све буде ниѿиѿа и све
и све и све и ниѿиѿа

Или да и не ѿокуѿамо да ѿоучимо ваздух
да ѿрође кроз нас као ѿѿио ми ѿролазимо
кроз њеѿа
и ѿиме исѿу ѿоужу ѿренесемо свему ѿѿио
бивсѿивује у свеѿу

Или да омоѿућимо и не омоѿућимо самом
бивсѿивовању
да бивсѿивује или не бивсѿивује само од себе
и ни само од себе
као оѿрѿнуѿа свеѿлосѿи комеѿа која је јабука
ѿек оѿрѿнуѿа или неоѿрѿнуѿа с ѿране у слободу
ѿре неѿо ѿѿио се расцеѿи на сѿњоѿѿиеноме
ножу земље